

och oförnuftigt mot oss. Men af naturen äro vi goda och välvilliga liksom de flesta andra djur.

Jag förde bondhustrun och den lilla gossen, ett vackert barn, som smekte mig och gärna skulle velat behålla mig, lyckligt och väl till deras hem; och jag skulle icke ogärna kvarstannat hos dessa beskedliga människor, om jag ej betänkt, att ett sådant handlingssätt skulle varit oärligt mot mina verkliga ägare, som betalat mig och hvilka jag följaktligen tillhörde. Jag hade ju redan krossat näsan och slagit ut två tänder på min elaka matmor och kunde därmed anse mig vara tillräckligt hämnad. Jag ryckte mig således lös, och galopperade hemåt.

Mariette, bondens dotter, var den första, jag mötte.

»Nej, se åsnan», utropade hon. »Så tidigt hon kommer hem i dag! Julius, kom hit, och sadla af henne.»

»Alltid skall man ha besvär med det kreaturet», sade Julius förargad. »Än är det det ena, än det andra. Hur kommer det sig, att hon kommer ensam? Jag vill slå vad, att hon slitit sig! — Det står aldrig rätt till. Men om så är», tillade han i det han gaf mig en spark, »så kan du räkna på ett godt kok stryk, då mor kommer hem, ditt otäcka kräk.»

Jag galopperade bort, ej utan dystra aningar; och knappast hade jag hunnit till beteshagen, förrän jag hörde rop och skrik från gården. Jag tittade försiktigt genom häcken och såg, att man hade fört hem bondhustrun. Hennes barn gräto och skreko, då de sågo hennes blodiga och uppsvällda ansikte, och till min fasa hörde jag inom kort Julius säga till sin far: